

Közlésérti feltételek:
 Egész évre 5 fl. —
 Fél évre 3 fl. —
 Hónapról 1 fl. 50 kr.
 Előzeteski lehet, csupán a kiadó hivatalban B. Gyarmaton.
 E lap secleni részére s a nyilvántartóvonalok minden külső részére s a szerkesztéshez küldendők.

NÓGRÁDI LAPOK

Hirdetések díja:
 Őr hasznos postai sor 5 kr.
 Helyeg minden beiktatásnál 30 kr.
 Nyílt tér garmond sora 20 kr.
 Hirdetéseket félre s a kiadó. Nagyobb és többeszeri hirdetések jutányosan eszközlőknek.
 Közlésérti páncsok, reklámok és hirdetések a kiadóhoz intezendők.

politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap.

B. Gyarmat május 16.

(— rrr —) Az 1872 évről a megyei közgyűlés előterjesztendő zárszámadás megnyugtató képet nyújt törvényhatóságunk gazdálkodásáról, s egyúttal hatalmas apológiája az autonómikus rendszernek.

A 75. 88 □ mértéktérletű s közel 200,000 lakost számláló megye összes közigazgatási költségei 82071 frt. 9 ¹/₂ krt tesznek, tehát oly összeg, melyről a világ egyetlen centralizált állama sem volna képes hason népszerűség s nagyságú területet csak törhetőleg is adminisztrálni; s hogy ezen összeg nem a szorultság szülő kényszerhelyzethez alkalmazkodás eredménye, kitűnik a 282 frt 42 ¹/₂ krnyi maradékból. S ezen eredmény annál örvedesebb, minthogy az 1872 évi kiadások 85, 247 frt 27 ¹/₂ krnyi voltak előirányozva, mely összeg azon évi bevételreket 2893 frt 75 ¹/₂ krnyi haladta volna meg, vagyis ennyi lett volna a deficit, ha a megye sáfárjai nem igyekeztek volna minden tőren lehető meggazdálkodást eszközölve, az előirányozottaknál is kevesebb költséggel célt érni.

Nem tartozom azok közé, kik a közigazgatás olcsóságát még jószágának rovására is, első feltétellel tűzik ki, de közvetlen tapasztalatok után merem állítani, hogy közigazgatásunk észlelt hiányainak orvoslását nem a kiadások emelésétől, de a tisztviselők tevékenységétől kell várunk.

Van azonban egy ága a közigazgatásnak, melynek mostoha állapotán csak az eddiginél fokozottabb költségekkel segíthetünk s ez az egészségügy, mely nemcsak nálunk, de talán országoszerint, mostoha gyermeke a törvényhatóságunknak, mert sohol sem részeseül oly figyelemben, milyet ez közvetlen fontosságánál fogva mindenesetre megérdemelne. S ez az oka, hogy ha népszerűséggel s szonyainkat a műveltebb államokéival egybe hasonlítjuk, mélyen leverő eredményekre jutunk, innen a kedvezőtlen halálhozási arány, melyet különösen a születés első napjaiban elhaló csecsemők megdöbbentő száma tesz ilyené.

Fontos és mindegyikünkhez közel álló érdekek parancsolják tehát, hogy az egészségügyet eddigi elhanyagoltságából kiemeljük, s ne rettenjünk vissza az eddiginél nagyobb kiadásoktól, mert itt nemcsak a jelen nemzedék javáról, hanem a jövő biztosításáról, de általános nemzetiségi, s nemzetgazdasági érdekek megóvásáról van szó.

S a felelőség annál terheesebben nehezedik a megyei bizottmányra, minthogy népünk még alsóbb fokán áll a műveltségnek, semhogy e részbeni érdekeit felfogni és saját javát előmozdítani vagy legalább előlételeitől s hagyományos rossz szokásaitól szabadulni igyekeznék.

De e zárszámadások még más részben is fájó érzést keltenek bennünk s szomorúan juttatják eszünkbe egyrészt elmaradottságunkat, más részről annak orvoslására szolgáló eszközöknek elegendőségét. Ugyanis e zárszámadásokban egyetlen tétel sincs, mely a legszükségesebb közigazgatási kiadásokon kívül, egyéb humanistikusságok megvalósítását tekintetből szerepelne. Vagyis egy fillért sem költöttünk az első szükség megvalósítására, de hiányát mélyen érezte: az oly intézmények létesítésére, melyek megyénk közönségének akár anyagi, akár szellemi javát lennének hivatva előmozdítani. —

Menti némileg ezen visszás körülményt a reánk nehezedező köztérhek súlya s hogy a rendes állami és községi terheken felül ez idő szerint még a szállóváltás, s a vicinális és községi utak nem csakoly költségoi is nehezedeznek közönségünk vállaira, — de ha meggondoljuk, hogy az ily ezélokra fordított kiadások egyszerűságra oly befektetések, melyek nemcsak uszrás kamatoztat hoznak, de jótékonyan visszahatva emelik az adózóképességet és sok oly kiadásnak vehetőnek eljött, melyek inproductívek s a bajgyökere orvoslását nem eszközölhetik: lehetetlen megnyugvást találunk e mentességben s mulasztásul nem róni fel az ily kiadások hiányát.

Egy kritikus-palánta.

Ha ebben a gyilkos, esős időjárásban rávinné valakit a lelkiismerete, hogy az „Ipoly” névű b. gyarmati újság legutóbbi számát végig olvassa, az ott megtalálhatja a többi között valami „Garabonczás” című embernek irálygyakorlatát is, melyben a többi között rossz néven veszi Vekszás (mily megragadó évez!) Kálmán, hogy az a b. gyarmati békés polgárokat gunyolja ki a Nógrádi Lapokban, s az által a családok nyugalmát háborítja meg.

Ha aztán az a *ralaki*, aki az Ipolyban ezt megolvasta, találná kérdezi, hogy ugyan mit válaszolnék én Garabonczásnak, ha lenne annyi időm, hogy az ilyen beszédre még feleljek is, azt mondanám annak a valakinek, miszerint ilyen apológiával állnak elő:

„Hát legelőször: lássa kedves „Garabonczás” ur, én csak olyan tárgyakról szoktam írni, a melyenkről tudok és a melyenkről magukat érdeklík. Mert én színtén megvallom, hogy a mikor maguknak írok, én akkor igazán maguknak írok; nem úgy mint ön, ki olyan magas tonusból beszél a

parányi Ipolyka hasábjain, mintha primitív „proba calami”-at egyenesen a „Times” számára írta volna. Aztán lássa tisztelt nagy ember, mi nagyon kis emberek vagyunk ahhoz, hogy nagy eseményeket mozgassunk, hogy nagy társadalmi eszmék szikráját elők dobjunk a közvélemény puskaporába: sőt én még a miniszterrel is félek, az sem nekem való ember; — de meg sajnálom is szegényt megbuktatni, mert attól torzadok, hogy nyomban önül a székebe. Aztán nem is akarom magam kinevetetni olyanféle izetlenséggel, mint az önök pártja, mikor „Francziarország földarabolásainak meggyötöröt” tanácskozott egész komolyan. Hát írök kis lapban kis körnek, apró dolgokról és parányi emberekről, mint pl. most önről. Ez az én kötelességem.

Ezerint köztünk csak az a különbség, hogy míg én olyan tárgyakról írok jól, a mikhez értek, addig ön olyan tárgyakról ír rosszul, a mikhez nem ért.

A mi pedig azt illeti, hogy én a gyarmati familiák nyugalmát dölöm fel, a Nógrádi Lapokban, erre nézve csak azzal a tudós választással szolgálhatok, hogy mért nem mennek hát Kovára lakni? . . . Különben pedig komolyan véve ezt a nevetetést állítást, azt proponálom önrök, hogy ha nekem mutat vagy megnevez egy ilyen feldult nyugalmu familiát, akkor én önnepélyesen beismerem, hogy önben nincs ugyan tehetőség arra, miszerint a publikum elé kiáljon profecoroskodni, de a mennyiben *ipacit ir*, mégis méltánylatot érdemel, mint olyan együgyű ember, aki nem bír fogalommal arról, hogy a sajtó és író nem azért van, hogy „kedves egészege” kívánja az embereknek az éjszakai nyugodalmát.”

Hja barátom, nehéz dolog ám az nagyon, valamit megírni, de nehezebb megírni azt a valamit, amit megírálnak; minél fogva hagyja ön csak az irodalmat és sajtót úgy amint van, s nézzen inkább utána otthon, hogy a tengeri kikeljen.

De még egyet nem hagyhatok szó nélkül. Ön azt mondja, hogy V. Kálmán boldogult atya gyengeségeit is kigúnyolja. Ez már nem is együgyűség, nem is imperinentia, hanem bornirtság s annyira sörve érzem magamat, hogy nem találök szavakat magam, hanem idézem t. atyám halálának alkalmából hoztam intézett részvét soroknak remek záradékát, mellyel az önök pletykái ellenében vigasztal:

„Azon embereknek pedig, kik nem tisztelik a gyászoló gyermek fájdalmát, bocsásom meg az ég és adjon mindenkör olyá pülatlanságot a minövel hitték, hogy a gyermek fájdalmát nevelni lehet oly eszközökkel, melyek a férfit támadják meg önértében.” —

Ez önrök is szó!

Bizony csak furcsa dolog lenne, ha az ember neki indulna az emberek helyreigazító tanácsának és követné azt pontról pontra. —

Midön épen Garabonczás ellen méltatlankodom, aki szid hogy minék írok egyszerű békés polgárokról, akkor kapom előlentének egy általam igen tisztelt és szeretett humoros régi írök következő sorait: „Te Kálmán! Ugyancsak élesen neki esztél egy jeles embernek, aki nemcsak pap, de aki a szó valódi értelmében kiölt is, (érti alatta Szász Károlyt) Csakked elmés és jóízűen hümpölög, mint többnyire, de a vizezek közt sem szabad megfélekedni a jogosult kegyeletről és sárba rántani az érdemet. Fentartom magamnak, hogy ha ta-

lálkozunk azért szapulási képességem erejéig megmossalak stb.”

És ebből az lenne a tanúság, hogy Garabonczás szerint a gyarmati polgárok hibáiról azért nem kell írni, mert azok csak béke polgárok, hanem neki kell esni a nagy embereknek a híres talantunoknak, míg ellenben I. szerint a nagy emberek hibáit kegyeletből nem szabad humorizálni, hanem neki kell esni az obscurus personáknak.

Most már kíváncsi vagyok, hogy miről írjak, ha mindakettőnek kedvét akarom tölteni?

Erről jut eszembe az a humoros csaszon, hogy mikor legelőször találkoztam Ágával rá néz, és megütödvé mondja:

— Bizony soh’ sem hittem volna, hogy önrök, aki azokat a kedélyes alakokat megtartette beszélcéiben, ilyen *ócs arca* legyen. —

Nem régitben pedig midön a „N. L. s Magyarorszag s Nagyvilágban” most folyó szomorú hangulatú novellámat felolvasták: a felvassá után bemutat egy ismerősem Kiss Miklós képviselőnek, aki szinte csodálkozva jegyzi meg.

— Ejjye nem képzeltem, hogy a felolvasás írójának ilyen *ócs arca* legyen.

Ebből pedig megint az a tanúság, hogy ha én mások szava után indulok, nemcsak azt nem fogom megtudni, hogy miről írjak, melyik a helyes irány, hanem még azt sem milyen fizonomiám van. Utóljára meg ösme találok magam tévesztetni a Garabonczással. Azt pedig nem szeretném.

Hanem van nekem tisztelt Garabonczás ur egy olyan titkröm, mely megmutatja az én arcomat jól, híven, igazán: én tudom ön nélkül is, mit kell írni és hogy kell írni. Azt is tudom, hogy mennyit ér az. Megvagyok róla gyűződve, hogy mértém nem ugyan valami nagy bankó az irodalom piaczu, hanem azért még sem akarom olyan nagyon apró pénzre felváltani — a minövel megérdemelné, hogy ön kitűzessen.

... Maradjon ön csak fizetlen prókátóra az írök morálnak. Adieu!

Mikszáth Kálmán.

Nyújas szóváltás

az Ipolyban szerénykedő uri egyénnel.

A „Nógr. Lapok” 18. számában „No káromkodjunk-nagyon” ezim alatt megjelent cikkemben felhívandónak véleményeztem az „Ipoly” szerkesztőségét, miszerint ez a káromkodás rossz szokásának lehető korlátozása végett, eme sem politikai, sem pártkérdecsben, a „Nógr. Lapok” kezdeményéhez csatlakozzék.

Erre az Ipoly 19-ik számának „Apróságok” ezimű rovataiban egy névtelen szerénykedő hazafi azzal felel, hogy: szép dolog volna ez, úgymond, *elméletben*, de „*gyakorlati oldal* a bökkenő; — és pedig elannyira, hogy (a tisztelt névtelenség saját kezetes kifejezésével élve) „*még azt kiviszik, az algnisten is lekáromoltatik az egekben!*”

Elméletben tehát mégis eltelezik bámereni, hogy az indítvány némileg figyelemre méltó. — S ezen elismerés a *természeti*, vagy *ant pragmatika* anthropologia szerint: *rad eredeti* állapotból a civilizáltabb állapotba való átmenet első stadiumában, melyben előmerő ár létezi látszik, már magában is nevezetes eredmények tekintendők. —

De ön tovább is megy, — és valamint

már is terhos felbökként lebegnek az ösz-
szes társadalom fölött. Az ellanyagolt ne-
velést istenkáromlás veszte mindanyiszor
hajmireztó tettek elkövetésére. Tapasztal-
tác valaha valaké, hogy a rálho gyilkos nem
isten káromlással veté ki első horgát szak-
mányára? Sőt szentanum beszél, hogy a
káromkodás első kiejtéséből már lehet tudni,
mily mértékű gaztét fog végrehajtani.
Ez tehát az előre küldött villám, dörgéssel
parosulva, mely az emberitársadalmat vég-
ső csapással fenyegeti. Ebrédjünk, és egy-
hangu pártolásban részesítsük Csulomjai ur
ész és korszerű hitvitányát, mely munkánk-
ra bizonyosan jótékony fényt fog árasztani.
Megy hű z i.

Egy politikai eszmádia napló- jából.

IV.

Május 12-én.

Esős, hideg májusunk van. Engem leg-
fakább azért hozott, hogy a rét el lövén-
táve, ki nem szétlathatók a pinzébe, ez e-
gyetlen kedélyes mulató helyére. A szoren-
esélen gyarmati mesteremberek. — Azelőt-
t a földön, vagy a csapzések és sörhá-
zakban bátran lehetett mulatni, szidni a kor-
mányt, sőt néha verekedni is: most a csend-
biztos pandurjaival Gyarmaton lakván, tar-
toskodni kell az emberek. De bezzeg a
pinzéekben nem paraszol senki, beszédem-
ket nem hallja senki. Midőn a legény fize-
tését, az állam adóját, a város községi pó-
tlékát, a szülő újsoráját, a feleség a szőlő-
négre és húsrá való pénzt, — a kundsáft
megrendelet, — több terminusra megígért, de
el nem készített eszmáját követeli, — min-
den jóra való mesterember a pinzébe me-
nekül; — ott reá nem akad senki! Van
annyi eszünk, hogy otthon meg nem mond-
juk, hova szándékozunk menni.

Más városbeli polgárnak fogalma sincs
arról? milyen erők vannak nekünk a pin-
ze! S ugyan az a városi tanács, melynek
előjáról jobban mesteremberek, tetteke
oly radikális intézkedést? hogy az ember
barmely időben oda menekülhesen? Nem
ez eszser sem! Csinaltattak az Ipolyon ré-
kony deszkákból, gyenge karfájú álló hideg-
kát, melyen csak deteszélytel lehet át-
menni, s még veszélyesebb vissza menni a
pinzéből, midőn a mámorfogta koponyával
tántorog haza felé. No de hagyján, az I-
polyon valahogy csak át lehet menni, de azu-
tan, esős időben a réten sár nélkül nem
lehet a pinzébe átsétálni. — Pedig egy kis

töltést felhívni nem volna éppen oly nagy-
kötve, sem oly nagy tudományt követel-
ő mű, hogy azért mérnököt Angliából kel-
len hozatni. — Denique a *Pinze* sem el-
tűnik, — sem kényelünk, sem mulatsá-
gunk gondoskodni nem tartja *tanácsosnak*. —
Mást monok. Mitap a színházban volt-
tam. Az ajtónál kollemetlen szag ütötte meg
orromat. Mit látok? az ajtó mellett s az
országát hosszabban elnyúló árokban kialha-
tatlan búza, poszladi álló víz! — Uram!
ehoz sem kellene műllök, sem Angliából
hozott híros Klarke mérnökök; nem kell e-
hoz, — már tudniuk a Víz lekapcsolásához,
egyéb, csak vagy *ti kaparni* az árok vé-
gére, és a víz lefuthat! — De lát a vá-
rosi tanács ezt sem veszi észre, vagy talán
gondos előrelátásból eszelezkik úgy, hogy tő-
veszély esetében öltő víz legyen kezo
ügyében!

A multkor egy szegény beteg volt az
utczán. Nem tudták hova tenni. Nincs kór-
ház, vagy ha van is, oly kicsiny, hogy alig
lehet két három beteget elhelyezni benne.
De persze mindekre azt felelik, hogy a
város szegény, nincs jövedelme, a községi
pótlék annyisig eléggé terhes. Ennek tulaj-
donítják azt is, hogy a városi előjárókat
nem lehetvén jól fizetni, városi *háztalálta*
a művi kor színvonalát megközelítő, jog-
végzett tanult emberek nem adhatják ma-
gukat, s ezért van, hogy Gyarmat tisztvi-
selői többnyire mesteremberekből, és, az-
talan, lakatos, szíjgyártó mesteremberekből
állanak, kiknek nem sok *háztalálta*
háztalálta a tudományokért! — s kik egy megyei
székváros rendelkezéséről, a rend és eszű fen-
tartásáról *tegyekélyebb* fogalommal sem bir-
nak! — Lehet ugyan a mesterember is mi-
velt, s világot látott ember, s látuk, hogy
az amerikai egyesült államok *szabómester-
ember elnöke*, nagyon is megütötte a civilis-
tált mértékét; de földalton, még Gyarmat-
ton eddig ilyen férfira nem tehetünk szert!
De arról még is intézkedni kellene már va-
lahára, hogy oly városi tiszt karunk legyen,
mely felfogja, miként kell a megye fővá-
rosát, közbiztonságilag, közrendezetileg bi-
tos s a mellett egészséges és kellemes lak-
helyül átalakítani!

En tudnek egy módot, ha a megyei
baloldal vezéreit meg nem bántanám?

Szontagh Pál ur a megyei gyűlésen s
a hírlapokban szakadatlanul hangzotta fja,
hogy hivatalt nem fizesse, hanem *nébte*
officiumból kell viselni. — Ez igen szép szó-
virág! De nem elég ezt kimondani, anél-
kül nines könnyebb, ezt Széchenyi „*első hazafi-
ságunk*“ nevezte; tessék az életbe átvinni!

Magaskai szigetén egy hirtelen vármegye,
mely egyenesen Aladárt illetné mindenestül,
ha valami fogus prokuratornak kerülne kezé-
be ez a captiosus kérdés.

Ezt azután sohasem felelhetné ő nagy-
sága; az a magaskai vármegye volna se-
ment ki fölé az eszélő. Aladárt végte-
mül szerette azóta. Ő lett a fiatalság pél-
dányképe. Egy ur a „fölb ur“ közül Okos,
mivelt fiatal ember, aki megel a jég hátán
is. Természete is éppen megegyezik a Lórá-
éval. Egyforma boldom mindakettő! Szép
összeillő pár lesz belőlük!

Ebből az időből való a harmadik kép.
Tiszta fotografia! Gondolom Borsosó.

A szép Lórika ott áll a virágállvány
mögött és angároz boldog arccal nyújtja
kezét Aladár felé, aki egy köznöves ke-
rekarozó, boglyasfejű nagy gyerek. Csodá-
latos, hogy mit tud rajta szeretni! Nem is
nagyon kitzik érzeni a mulasz, hogy mi-
lyen fontos dolog az, ha az embernek sze-
retője, odagzeli pingáltnai képét, saját
arca mellé. Pedig hát ez olyan nagy ban-
kó, amit csak a házasság vált be apró
pénzre? talán azért: apró pénzre, hogy legyen
mivel kifizetni a férjek bizalmasságát.

Hanem iszen igaz is lehetett Aladárnak.
A sorsnak semmi köze ahhoz, hogy ki-
ket festett a fotografus egy képre? ő nem
örök azzal, hanem külön dolga őket, ha
kedve tartja. A sors nem szereti az után-
nyomatokat, nem plagiator, hanem meg-
tartja a maga eredetiségét mindenütt min-
denben.

de nem mások által, hanem önmagának —
tűsük a példát? Miért ne vállalhatná ő el
például a gyarmati bíróságot ingyen, min-
den fizetés nélkül? Most ráérne.

Jostovszky Dániel ár meg örökre az
emlegeti hogy a megyei sok! hivatalt ke-
vesebbre kellene rothálni. — Legyen szí-
ves a városi jegyzőséget, ügyészséget, ka-
pitányúságot stb. redakálva elvállalni, —
persze szinten ingyen, mert ő csak, nem le-
hetne *rosszabb Szontaghnál*. — s hán oly
magistratusunk volna, mely Debreczen vá-
rosával is kiállná a sarat! akarom monda-
ni a versenyt!

Reményfű ur! ah ez már eleget tett
ezen követelésnek. Mert egy időben ha jól
tudom, az ügyési hivatalt ingyen viselte.
S őt kár is volna journalistikai felügyelősé-
gében háborgatni, melyben a nőgrádi bal-
közép közege, az „Ipoly“ban, saját szöke
baloldalisága daczára részeseül, bol legszebb
alkalmat van mindazokak személyeskedő
troufokát osztogatni, kiknek az ő szép hosszú
szakála vagy egykori ezüst sarkantyója
nem tetszik vagy jelenleg nem tetszik. —
S őt az sem confundálja, ha az „Ipoly“ ha-
zugságai ellen a *baloldal elnöke* Dessewffy
Otto is *kegyetlen* csákket írni melyben leg-
alább 10 szer előfordul, „nem ról“ a mit
az „Ipoly“ a nőgrádi nemzetiségi intézet
pénzei kezeléséről mondott. Sokért nem ad-
ja, hogy az *alapos! és helyes!* hírlapírásban
nemesek magát gyakorolhatja, de a balol-
dali szenge esometékölt magához véső öb-
dök is nevelhet, mint p. o. P. — J. — Y. —
ki, mint hallani, *örökre!* ide hagyta az őt
kellőleg beestlni nem tudó *haladatlant!* ol-
vasó közönséget.

Csizwaffy.

Színészet.

Mult szombaton adták, nagy közönség
előtt Suppó ismeretes operettjét a „Szép
Galathea“-t, — s Galathea, Völgyi Gyulánál,
igazán szép volt, e mellett kedves és naiv,
modulatai kecsesek, hangja kellemes. Izle-
ses öltözéke emelte szép természetét. Nem co-
da tehát, ha szemlélte a közönségben,
midőn hozzá nem méltó Ganymed élvezte
csókjait. Ha ilyen volt hajdan Ganymed,
nem irigylem az istenek izlését. Lovás-
szai ez alkalommal is jól, s talán leg-
jobban játszott, ügyes mozgékonyssággal ad-
va Mydas szerepét. Az operettekben sokat
várunk tőle.

Másnap „Angyal Bandit“ adták áltá-
ban közönsérszerű sikerrel. A vasárnapi kö-
zönség az azonban kielégíté. Volt taps és újra!

Mikor már ott esillogott a jeggyűrű új-
jaikon, az első szerelmi csók emléke ott é-
gett arcaikon, akkor egyszerre felkereked-
tett s odalobolt a paradicsomba vezető ú-
tra akadálynak egy vén porosz báró.

Gondolom Stallenberg Maxnak hitták.

Nem volt neki ugyan valami tetszetős
fizionómiaja, minire hódítani lehetett, ha-
nem hozott a helyett hányajból egy tarisz-
nya aranyat, amivel győzni lehetett.

Itt aztán vett egy ötszáz holdas birto-
kot, egy ócska kastélyt, négy lovat a tilbu-
ryja elé és esinsálatott egy liberált amibe
valami lompos parasztot bújtatott kocsiának.

Ismerete már az embereket.

Persze hogy mindentől szivesen látták
a lányos házaknál.

Lórikákkal is megismerkedett. Nekl
is nagyon megtetszett az Aladár ideálja
fogyni! mikor olyan gyönyörű porosz szá-
bású arca van. Aladár nem vette neki ros-
néven, hiszen ott a jeggyűrű az ujján és
ott a falon a kép, mely összeresztolja őket
örökre.

Max báró hanyag eleganciával meg is
nézte azt egy izben zwickeren keresztül és
arról gondolkozott, hogy az egyik alakot
lefogja onnan vakarni. Nem ismerte még a
szerelem erejét. —

(Folytatjuk.)

„A jó hazafiak“ keddi előadása azon-
ban a lehető leggyengébb volt. Egyike azon
daraboknak, melyeket nem a színpad, nem
latványosság, de a művészi alakítások tesz-
nek élvezhetővé s ez teljesen hiányzott. A
vontatott, szakadozott előadás hiányos meg-
érezhetőbb tette a szereplők feltűnése mag-
nyes öltözéke. A főispán úgy nézett ki,
mint valamely Kammerdiener, a többi me-
gyei notabilitások pedig inkább hasonlítot-
tak néptáncosokhoz. Egyedül Völgyi György-
né mutatá be, hogyan kell szépen, s gyar-
mat öltözködni, de ebben jól állott egyedül
érdeme. A különben jól játszó Bács sem ha-
sonlított magához, ami nem is csoda, midőn
oly ideálja volt, mint Gyöngyösi Elma.

Több jót mondhatunk a csütörtöki elő-
adásról, mely becsületére valik a társaságnak,
a mely ha egy pár nótáját jobbakkal cseréli
fel, még a felsőigazított igényeket is kielégít-
tendi s élvezetes estéket szerzend a folyton
nagyobb részvélet tanúsító közönségnek. —
„Dunán apó“ sikeréhez egy iránt járultak
Völgyi Gyuláné (Pamela) Bironé (Leokádia)
Szabó (Dunának) Nyíry (Patriklus) Lovász.
A szép színpad közönség kielégítve távozott.

Völgyi György színpársultának má-
joruszata május hó 20—25-ig. Kedden 20-án
„Angyal Bandit“ vigjáték 3 felv. Irta
Cseregi Foruz. Csütörtökön 22-én „Paj-
kos diákok“ vígjopertt 1 felv. Irta Offenbach
és Nyolcszázik post. Fraucia vigjáték 1 felv.
Szombaton 24-én *Harcokor György szerbén*
deszpótja. Szomorujáték 5 felv. Irta Ober-
nyik. Vasárnap 25-én *Szegepi kupecs*. Éne-
kes népszínmű 3 felv.

Hirek.

Népnevelési ügy. — F. hó 12-én Szi-
rákon az ág: evang: iskolában egy me-
gyénkben talán még egészen ismeretlen—
jelölőnek voltunk szemtanúi, amit me-
gely közönyünkben annál is nagyobb
örömmel tesszük észre, mivel ez elég bi-
zonyította annak, hogy a népnevelés eszmé-
je megynék tehetősábjének valóban szívén
fekszik, és más részt talán jó például szol-
gálанд a nemes eszű követésére is.

E szokatlan jelenet egy versenyzisga
volt, melyre a pályázó tanítók mindegyike
két két gyermeket hozott magával az is-
metlők közül — tekintet nélkül a nemre és
vallásra; — és így aztán *versenyezett*, hogy
melyiknek tanítványai képesek a legjobb
sikert felmutatni. Valóban meglepő volt a
verszázók tanultága és lehetett látni, hogy
csekély áldozattal is mily szép eredménye-
ket lehet elérni. — Itt ugyanis Dessewffy
Otto ur tizöt volt már előbb egy 100, egy
50 és egy 25 frtos díjat e zérta ki, melyek
közül az első Osztruska vanyarci, a más-
odikát Fábry János, és a harmadikát
Honeczy szinte vanyarci tanítók nyerték
el. A vizsgánál a többek között jelen voltak
Dessewffy Otto, Bozó Pál és Cserevánk
Károly urak, kik mint bírák a jutalmakat
oda ítélték.

A nőgrádmegeyi közp. tanítóegylet e
hó 26-án B-Gyarmaton tartandja tavaszi
közgyűlést, melyen egyéb egyleti ügye-
ken kívül a bécsi világtárlatra netán küld-
hető tanítók megválasztása is végbemenend
Kiváratos, hogy egyedül az érdem és ké-
pesség legyen irányadó a választásnál.

A dalnrd s által e hó 24-ére tervezett
tavaszi mulatság június elejére halasztottá,
a tartosnak mutatkozó rossz időjárás miatt.

† Dr. Denike Adám e hó 11-én isme-
retlen okból golyóval vettét véget életének
P. Keresztúron Akik közelebbről ismerték
sok jót mondhatnak a szerencsétlen vége-
tér férfinál.

Julius Adolf B-Gyarmat város kapi-
tánya az ellene felhozott vádak alól az ez
ügyben tartott vizsgálat folytán felmentetett.

A f. hó 12. és 13-án Szárákon tar-
tott országosvásár a szokottnál nagyobb volt.
Az első napon igen sok marha lett kiállit-
va, s tán még több lett volna, ha minden
a vásártérre állított marhát előbb megvizs-
gálni kellettén, ezen functio oly lassan nem
taladt volna előre, hogy sokakra a sor csak
a déli órák felé kerülvén, a várakozást meg-
unván, baza mentek.

Felolós szerkesztő:

Harmos Gábor.

